

Η ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ

ΚΑΤΑ ΜΙΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥΔΕ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Τῆς κοσμογονίας διαφοροτρόπως ἀνελήφθησαν τὰ πρὸς ἀλλήλα διαφέροντα ἔθνη, ἡ δὲ ἀντίληψις ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὴν διανοητικὴν πρόοδον ἐκάστου λαοῦ. Ἴδού πῶς φέρ' εἰπεῖν οἱ Κινέζοι διηγούνται τὰ τῆς κοσμογονίας κατ' ἀνέκδοτον χειρόγραφον περιελθὼν ἀρτίως εἰς χεῖρας μου καὶ δημοσιευόμενον σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου τούτου.

Κατὰ τοὺς Κινέζους λοιπὸν ὁ Δημιουργὸς διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸ ἀριστούργημα τῶν ἔργων του. τὸν κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν πλασθέντα ἄνθρωπον, κατεσκεύασε χάριν αὐτοῦ τὴν γῆν καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκάρφωσεν ἐν μέσῳ τοῦ χάους, ἐκρέμασε δίκην φανῶν τοὺς ἀστέρας ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔταξε τὸν ἥλιον νὰ περιφέρηται ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καθ' ἐκάστην διὰ νὰ θερμαίνει τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὰ κτήματα αὐτοῦ νὰ γονιμοποιῇ. Χάριν αὐτοῦ ἔπλασε τὰ πρόβατα καὶ τὰς ἀγελάδας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τετράποδα καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθῦς τῆς θαλάσσης διὰ νὰ τὰ καταβροχθίζῃ μέχρι κόρου· προβλέπων δὲ ὅτι τῶν στομάχων τινὲς δὲν θὰ ἤρκουντο εἰς αὐτὴν καὶ μόνην τὴν τροφήν, ἐνεφύσησεν εἰς τὸν πολυμήχανον τοῦ ἀνθρώπου νοῦν καὶ τὴν μέθοδον τοῦ παρασκευάζειν τοὺς κάπωνας καὶ τὰ χοιρομήρια καὶ τοὺς πλακοῦντας.

Ἄμα δὲ πλασθέντα ἐτοποθέτησεν ἐντὸς μυροβόλου κήπου περιέχοντος τὰ ἐκλεκτότερα ἄνθη καὶ τοὺς εὐχυμοτέρους καρπούς, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν τε πτερωτῶν καὶ τατραπόδων ζώων, ἐν οἷς καὶ κώνωπες καὶ χορεῶν πληθὺς καὶ

τὰ γένη πάντα τῶν μικροβίων. Διὰ νὰ μὴ μένη δὲ μόνος καὶ μελαγχολήσῃ, ἐγλωροφόρησεν αὐτὸν καὶ ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἀπέκοψε μίαν τῶν πλευρῶν του καὶ ἐξ αὐτῆς κατεσκεύασε τὸ ὠραιότερον καὶ λαλίστατον τῶν πλασμάτων, τὴν γυναῖκα, διὰ νὰ τὸν βοηθῇ καὶ εἰς τὴν μαγειρικήν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐν μέσῳ τοσούτων ἀπολαύσεων ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀδὰμ ἐνετρύφων περὶ οὐδενὸς μεριμνῶντες, διότι τὰ πάντα εὕρισκον ἑτοιμα καὶ οὐδένα αἰθανόμενοι φόβον, ἂν καὶ περιεκυκλοῦντο ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων θηρίων. Ὁ Δημιουργὸς διέταξεν αὐτὰ νὰ ὑποτάσσωνται καὶ νὰ ἐρπωσι πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πεφιλημένου ζεύγους. Ἐνα δὲ καὶ μόνον ἀπήτησεν εἰς ἀντάλλαγμα τοσαύτης γενναιοδωρίας· νὰ μὴ ἐγγίσωσι τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῦ δένδρον, τὴν μηλέαν, τῆς ὁποίας τὸν καρπὸν ἐπέφύλαττε πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν. Βαρὺς δὲν ἦτο βεβαίως ὁ ὅρος, ἀφοῦ εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των ὅλους τοὺς ἄλλους καρπούς· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔφερε, φαίνεται, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὰ σπέρματα τῆς κακίας, τὴν περιέργειαν καὶ τὴν πλεονεξίαν. — Διατὶ τάχα νὰ μὴ φάγωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὰ τὰ μήλα; ἔλεγεν ἡ Εὐὰ παραπονουμένη εἰς τὸν Ἀδὰμ. — Ὁ Θεὸς τὰ θέλει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀπῆντα ἐκεῖνος. Ἐχει νομίζω, τὸ δικαίωμα καὶ αὐτὸς νὰ κρατήσῃ ἓνα τι πρὸς ἰδίαν ἀπόλαυσιν.

— Σοῦ φαίνεται τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦν, ἀλλ' ἐγὼ φρονῶ ὅτι κατὰ λάκκον ἔχει ἡ φάβα, ἀνταπῆντα ἡ πείσμων σύζυγος. Καὶ λαβοῦσα κατὰ μέρος τὸν κηπουρὸν τῆς Ἐδέμ, ἓνα παμπόνηρον ὄφιν, τὸν ἐλιμάρισε μίαν ὀλόκληρον ὥραν διὰ τῆς γλώσσης, ἐνῶ ἐν ταύτῃ διὰ θωπειῶν καὶ γλυκυτάτων βλεμμάτων ἐκολάκευεν αὐτόν, παντοίοις τρόποις προσπαθοῦσα ν' ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν, ὅπερ τελευταῖον καὶ κατώρθωσε.

Τὰ ἐπακόλουθα εἶναι γνωστά· ἔφαγε τὸ ἥμισυ τοῦ μήλου αὕτῃ, ἔδωκε καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰς τὸν σύζυγον καὶ διὰ μιᾶς ἡσθάνθησαν ἀμφοτέρω ἀλλοκότους ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας. Ὅτε δὲ ἦλθε κατὰ τὴν συνθήειάν του ὁ Δημιουργὸς νὰ κάμῃ τὸν γῶρὸν του εἰς τὸν κῆπον, βλέπει αἶφνης ὅτι ἔλειπεν ἐν μῆλον ἐκ τῆς ἀγαπητῆς του μηλέας. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἄνεμος σφοδρὸς τὸ ἐρρίψεν ἴσως κατὰ γῆς, ἀλλ' ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε πούθεν τὸ μήλον, προσεκάλεσεν ὀργίλως τὸν ἀρχικηπουρὸν διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβη. Ὁ ὄφιν ἐντρομος ἤρχισε νὰ

διηγῆται τραυλίζων ὅτι ἡ κυρία, ἀφοῦ τὸν ἐστενοχώρησε διὰ πολλῶν ἐρωτήσεων, τελευταῖον ἀπέκοψεν ἰδίᾳ χειρὶ τὸν ἀπηγορεύμενον καρπὸν.

Τότε ὁ Σαβαώθ κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς ὀργῆς, ἐκτύπησε τὸν πόδα κατὰ γῆς καὶ ὅλα τὰ ὄρη συνεκλονίσθησαν καὶ τὰ θηρία ἐπράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν, ὁ δὲ Ἀδὰμ καὶ ἡ ἔνοχος Εὐὰ ἐκρύβησαν ἐντὸς παρατυχόντος σπηλαίου. Διὰ μιᾶς τὰ πράγματα μετεβλήθησαν· ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου δὲν ἦτο πλέον μελιτώδης· ἀλλ' ὁμοίᾳζε βροντὴν κεραυνοδόλον. Ἐπαρουσιάσθησαν λοιπὸν τρέμοντες ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐκεῖνος δὲ διὰ τῆς χειρὸς δεικνύων τὴν ἔξοδον τοῦ κήπου : — Ἐξέλθετε, ἀνέβήσεν, ἀνάξια καὶ ἀχάριστα πλάσματα. Δὲν σᾶς ἤρκεσαν τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου· ἤθελήσατε καὶ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ νὰ γευθῆτε. Φύγετε λοιπὸν τώρα καὶ ὑπάγετε νὰ εὑρετε ἐργασίαν διὰ νὰ γεμίσετε τὴν παραδερμένην σας. Σᾶς ἐφάνη ὁ βίος μονότονος ἴσως ἐν μέσῳ τοσαύτης εὐδαιμονίας καὶ ἐπεθυμήσατε ν' ἀποκτήσετε καὶ ἀπογόνους. ἀνόητοι! κόπιασε λοιπὸν τώρα, κύρ Ἀδὰμ νὰ ὀργώσῃς τὴν γῆν καὶ σύ, κυρὰ Εὐὰ, νὰ ἐμβάλῃς τὰ πανταλόνια τοῦ ἀνδρός σου.

Ἐφυγον λοιπὸν κατησχυμένοι καὶ δακρύοντες, αὐτοὺς δὲ παρηκολούθησε τὸ πλῆθος ἅπαν τῶν τετραπόδων, πετεινῶν καὶ ἐρπετῶν, τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ ἐξεβλήθησαν ὡς ἄχρηστα πλέον, ἐκτὸς ἐνὸς ὠραιστάτου πτηνοῦ, τοῦ Παραδεισίου, κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρίου χάριν ἀναμνήσεως. Ἐκλείσθη δὲ ἀμέσως ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου καὶ ἐτάχθη ἐκεῖ φύλαξ ἔνοπλος εἰς οὐδένα πλέον ἐπιτρέπων τὴν εἴσοδον. Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης τφόντι μέχρι σήμερον, ὡς λέγουσιν, οὐδεὶς διήλθε τὸ κατώφλιον τῆς Ἐδὲμ καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ μεῖνῃ ἔρημος ὁ Παράδεισος, διότι τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα προσόντα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ γίνῃ τις δεκτός, ὥστε δὲν φαίνονται πολλοὶ οἱ ἐκλεκτοί. Εἰς μόνος ἕως τώρα τοῦλάχιστον καυχᾶται ὅτι ἔλαβε δίπλωμα ἀναμαρτήτου, ὁ Πάπας, καὶ τοῦτο πάλιν εἶναι προσωρινὸν καὶ τὸ ἔλαβε δι' ἰσχυρῶν μέσων καὶ ἰδίᾳ τῆς προστασίας τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπόδλητον ἐκεῖνο ζεῦγος, ἂν καὶ κυκλούμενον ὑπὸ παντοδαπῶν στερήσεων, κατῴρθωσε νὰ πληθυνθῇ καὶ νὰ διασπαρῇ καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὑφ' ἡλίου. Ὅτε

ἐξεδιώχθησαν τοῦ Παραδείσου ἐκάλυψαν τὴν γυμνότητα αὐτῶν δι' ἐνὸς φύλλου συκῆς, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων· προϊόντος ὁμῶς τοῦ χρόνου τὸ φύλλον ἐκείνο διὰ τῆς θαρβινείου ἐξελίξεως, μεταποιηθὲν εἰς μεταξόπιτον καὶ βελούδινον ὕφασμα, ἔλαβε τὴν μορφὴν πολυπτύχου ἐσθῆτος καὶ πύλου πτερωτοῦ καὶ πανταλονίου καὶ βελάδας. Κατ' ἀρχὰς ἓνα καὶ μόνον τρόπον ὁδοπορίας ἐγίνωσκον, τὸν διὰ τῶν ποδῶν· κατόπιν ἀνέβησαν εἰς τὰ νῶτα τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων, τώρα δὲ ἐτοιμάζονται ν' ἀναβῶσι καὶ εἰς τοὺς αἰθέρας διὰ τῶν ἀεροστάτων, ἀφοῦ πολλάκις ἤδη ἀνῆλθον εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα διὰ τῆς ποιήσεως.

Τὸ πρωτόπλαστον ἐκεῖνο ζεῦγος, πανταχοῦ εἰσεχώρησεν· ἀνέβη τὰ ὄρη, κατήλθεν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἔκτισε πόλεις, ἐναυπήγησε πλοῖα, καὶ μὴ ἀρκεσθὲν εἰς τοσαῦτα κατορθώματα, ἐφαντάσθη νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται καὶ ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευάσε τὸν Πύργον τῆς Βαβέλ, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθησαν ἐσχάτως οἱ Παρισινοί. Τότε πάλιν ὠργίσθη ὁ Κύριος βλέπων τοσαύτην αὐθάδειαν, καὶ ἔφερε τὴν σύγχυσιν ἐκείνην τῶν γλωσσῶν, καθ' ἣν ἐνῶ ὁ κτίστης ἐζήτηι λίθους, ἔφερον εἰς αὐτὸν καρφία καὶ οὕτω ἐμορφώθη ἕκτοτε ἡ ζηλευτὴ τῶν μ α λ λ ι α ρ ῶ ν διάλεκτος. Ὡς ἐκ τούτου διεκόπη ἡ ἐργασία, ἀλλὰ ἡ πονηρία καὶ ἡ κακία ἠϋξάνον ὁσημέραι, ὥστε ὁ Δημιουργὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐξοντώσῃ τὸ κακίστον γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀφοῦ καθάρισι τὴν γῆν ἀπὸ παντὸς ρύπου διὰ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ, νὰ ἐγκαينίσῃ νέαν γενεὰν ἀγνοτέραν καὶ ἁθωοτέραν τῆς παλαιᾶς καὶ διεφθαρμένης. Ὅθεν προσκαλέσας τὸν σχετικῶς ἀγαθότερον ἄνδρα τῶν χρόνων ἐκείνων, δεξιώτατον δὲ ναυπηγόν, τὸν Ἀγγλον Νῶε, παρήγγειλε νὰ κατασκευάσῃ ὡς τάχιστα ἀλλὰ καὶ μυστικώτατα παρμέγιστον πλοῖον ἱκανὸν νὰ περιλάβῃ ἀνὰ ἐν ζεῦγος ἐξ ὅλων τῶν ἐμψύχων ὄντων.

Πόσον διήρκεσεν ἡ ναυπήγησις τοῦ κολοσσιαίου ἐκείνου πλοίου δὲν εἶναι γνωστόν· ὅτε δὲ τέλος πάντων ἐπερατώθη, ὁ Θεὸς λαβὼν κατ' ἰδίαν τὸν Νῶε, διεκοίνωσεν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν αἰγίδα τῆς μυστικότητος τὴν ἐλευθρίαν ἀπόφασιν, καὶ διετάξεν αὐτὸν νὰ ἐμβάσῃ εἰς τὴν Κιβωτὸν ἐξ ὅλων τῶν ἐμψύχων ἀνὰ

ἐν καὶ μόνον ζεῦχος, ἄρρεν καὶ θῆλυ. Ὁ Νῶε ὑπήκουσε μὲν καὶ ἤρχισεν ἀμέσως τὴν φόρτωσιν, βλέπων ὅμως ὅτι ἔσφαλλεν εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ ὅτι ὁ χῶρος δὲν ἦτο ἐπαρκής, κατέφυγε κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐργολάβοις εἰς πρόχειρον δόλον· ἀφῆκε δηλαδὴ ἔξω τῆς Κιβωτοῦ τὰ πλεῖστα τῶν μεγαλοσώμων μαστοφόρων, τῶν ὁποίων τὰ ὀστά τεραστίων διαστάσεων θαυμάζομεν σήμερον ἐντὸς τῶν φυσιολογικῶν μουσειῶν. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡ ἀπαρίθμησις, ἡ σύζυγός του παρεκάλεσε θερμῶς νὰ παραλάβῃ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας· καὶ εἰς τοῦτο μὲν ὁ Νῶε κατεπείσθη, ἔμεινεν ὅμως ἀμείλικτος, καὶ δὲν ἔστερξε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ δεχθῇ καὶ τὴν πενθεράν του, κλαίουσαν καὶ ὀδυρομένην.

Ἐπῆλθε κατόπιν ὁ κατακλυσμὸς φοβερός· ἠνέφχθησαν οἱ καταρράχται τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν ἤκούοντο πλέον ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν παρὰ μόνον αἱ αἰώωγαι καὶ αἱ βλασφημίαι τῶν πνιγυμένων. Ἀπειρον πλῆθος κολυμβώντων περιστοιχίσαν τὴν κιβωτὸν καὶ προσεπάθουν ν' ἀναρριχηθῶσιν ἐπ' αὐτῆς, ὅπως οἱ λεμβοῦχοι ἐπὶ τῶν προσορμιζομένων ἀτμοπλοίων. Ἀλλ' ὁ Νῶε, προνοητικώτερος ἀποδειχθεὶς τῶν σημερινῶν πλοιάρχων, ἤλειψεν αὐτὴν διὰ λίπους. ὥστε οὐδαμοῦ παρείχετο λαβὴ μὴ ὀλισθηρὰ εἰς τοὺς ἐν ἀγωνίᾳ νηχομένους. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος δὲ ἱστάμενος ὁ Νῶε καὶ ὑπὸ τῶν υἱῶν του βοηθούμενος ἐξεδίωξε διὰ στιβαροῦ κοντοῦ πτερωτοὺς τινὰς γίγαντας ἐφορμῶντας ἐν ἀπελπισίᾳ. Τέλος ἔκλεισε τὴν κουπαστὴν καὶ κατέβη νὰ ἰδῇ τί γίνονται οἱ ἐπιβάται αὐτοῦ.

Ἄν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τροφοδοτῇ τοσοῦτον πλῆθος καὶ κατόπιν ν' ἀποκομίζῃ καὶ τὰς ἀκαθαρσίας των, ὅχι αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ἑκατὸν ἄλλοι ἐργάται καὶ μάγειροι δὲν θὰ ἐπῆρχουν, καὶ ἀφεύκτως θὰ ἐπῆρχετο χρεωκοπία· ἐσοφίσθη λοιπὸν ὁ παμπόνηρος νὰ σφραγίσῃ δι' Ἰσπανικοῦ κηροῦ τὰς εἰσόδους καὶ ἐξόδους τῆς τροφῆς ἐκάστου ζώου καὶ τοιουτοτρόπως ἐσώθη ἀπὸ τῆς δεινῆς φροντίδος, ἀλλὰ καὶ τοῦ θορύβου καὶ τῆς βοῆς ὅλων ἐκείνων τῶν λάλων πλασμάτων.

Τέλος πάντων τὰ ὕδατα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἄλλα μὲν ἀπερροφῆθησαν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἄλλα δὲ ἐξατμισθέντα, μετεβλήθησαν εἰς πυκνὰ νέφη διασκορπισθέντα εἰς τὰς βορείους

χώρας, καὶ ἡ Κιβωτὸς ἐκάθησεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἀραράτ, ὅπου καὶ ἀνεῦρον τὸν σκελετὸν αὐτῆς ἐσχάτως δύο Σουηδοὶ ἐρευνηταί. Ἐξῆλθον τότε τῆς Κιβωτοῦ οἱ ἐπιβάται καὶ διεσκορπίσθησαν ὅπου ἕκαστος εὔρε κατάλληλον ἔδαφος. Προσῆλθε δὲ τότε καὶ ὁ Κύριος διὰ νὰ συγχαρῇ τὸν Νῶε ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ διεξαγωγῇ τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς. Ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν εἶδε θέαμα ἀπροσδόκητον καὶ ἐλσεινόν, εἶδε τὸν Νῶε ἡμίγυμνον καὶ κλονιζόμενον ὑπὸ τοῦ πότου καὶ ἄδοντα τὸ βράκχιον ἐκεῖνο:

« Ἐγὼ σὲ πίνω γιὰ καλὸ
καὶ σὺ μὲ πᾶς στὸν τοῖχο.

Τότε ἀπεμακρύνθη μετ' ἀηδίας λέγων ὅτι οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἔστρεψεν ἀλλաχοῦ τὸ βλέμμα πρὸς ἄλλους πλανήτας, ἐγκαταλείψας τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν φορὰν τῆς τύχης.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 20 Αὐγούστου 1900.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΣΟΝΝΕΤΤΑ

ΟΡΦΕΥΣ Κ' ΕΥΡΥΔΙΚΗ

1

ΜΑΥΡΟ, κατάμαυρο κυλῆ ἡ Στύγα τὸ νερό της
κι' οὐτ' ἓνα δέντρο μοναχὸ στὶς ὄχτες της φυτρώνει
τὶς σκιαχτερές ποῦ καταχνιὰ μαυρίλα τὶς πλακώνει,
ἐνῶ μὲ μούγκρισμα φριχτὸ ξερνάει τὸν ἄφρό της.

Ξάρνου ἐκεῖ στὴ μοναξιά ἀπ' τὸ γυμνὸ πλευρὸ της
μιὰ βάρκα μαύρη ἀπ' τὴ σκιά προβάλλει καὶ σιμώνει
τὴν ὄχτη τὴν ἐρημική· κ' εὐθύς ἀπ' τὸ σκαρμὸ της
βγάξει ὁ βαρκάρης τὸ κουπὶ καὶ στὴ ξηρὰ τὴ σπρώχνει.

Εἶν' ἓνας γέρος· κάτασπρα τὰ γένηια, τὰ μαλλιά του
σκόρπια τὰ πέρν' ὁ ἄνεμος· ἡ σκοτεινὴ ματιά του
σκληρότη δείχνει περισσὴ καὶ φαρμακάδα ἀγρία.